

5 øre.

De faglige kampmidler og organisationsformer

Foredrag av Martin Tranmæl
i Trondhjems Arbeiderforening
--- den 2. december 1911 ---

Utgitt av
Trondhjems fagforeningers lokale samorganisation.

Arbeidervevesens
Arkiv
Oslo

sm 331.81(481)

FIS

1.x

Forord.

De faglige spørsmål har i de to sidste aar været viet en indgaaende og fordomsfri behandling paa en række fagforeningsmøter her i byen. Resultatet av disse overlægninger har faat uttryk i en resolution, hvori der pekes paa de nærmestliggende opgaver paa det faglige omraade.

Denne resolution ønsker man lagt til grund for diskussionen omkring i fagforeningene.

Av den grund har man latt utgi i trykken forslagsstillerens, Martin Tranmæls, foredrag om resolutionen og dens motiver.

Trondhjem den 13. december 1911.

Fagforeningernes lokale samorganisation.

Kammerater!

Den resolution som blev fremsat paa møtet i „Sverre“ den 12. og vedtatt paa det fortsættende møte i Fælleslokalet 19. novbr. gaar ut paa følgende:

„Møtet uttaler, at den faglige situation nu kræver, at organisationsarbeidet lægges paa et mere revolutionært grundlag end før. I henhold hertil peker møtet paa som nærliggende program:

A. 1. De skriftlige bindende overenskomster avskaffes. 2. Forsikringsvæsenet sloifes.

B. Som *kampmidler* benyttes i første række: 1. Streik. 2. Sympatistreik. 3. Boykot. 4. Obstruktion. 5. Sabotage. 6. Kooperasjon.

C. *Organisationsformen* ændres derhen:

1. At landsorganisationen gjøres til det centrale, — fellesnævneren.

2. Denne inndeles i departementer svarende til de store industrier, altsaa industriforbund.

3. Der opprettes lokale samorganisasjoner som bl. a. overtar den lokale agitation og gives indflydelse paa fastsettelse av arbeidsvilkårene.“

Det er denne resolution som nu har foranlediget endel pressediskussion, og som igjen har foranlediget møtet her ikveld. Som Dere vil huske uttaler „Soc.-Dem.“ sin forbauselse over denne resolutions indhold og tendens. Og den gir samtidig et hipp til „Ny Tid“ fordi den ikke har tatt tilbørlig avstand fra resolutionen. Dette gjør dog bladet senere, samtidig som det opplyses, at det bare var en mindre kreds som hadde vedtatt denne uttalelse, og det gives utseende av at beslutningen ikke gir uttrykk for medlemmenes opfatning. Det samme er „Soc.-Dem.“ inde paa idet den fremhæver at efter et par diskussionsmøter vedtar man en saa vidtrækkende uttalelse.

Faktum er imidlertid at det ikke er bare paa et par møter spørsmålet har været diskutert, men paa en

række møter i løpet av de sidste 2 aar. Enkelte fagforeninger og samorganisationen har sammenkaldt de fagorganiserte til fellesmøter hvor man har drøftet disse og nærbeslægtede spørsmåal, saa det er ikke kommet saa nyt og uforberedt paa dem som har deltatt i arbeidet og har interressert sig for organisationen.

Paa disse møter har der i det hele tatt gjort sig den opfatning gjældende, at arbeidet inden fagorganisationen burde lægges paa et mere revolutionært grundlag end før. Det vil si, det skulde gjøres mere *socialistisk*. Vi skulde ikke bare være socialister i navn, ikke bare staa som medlemmer av det socialdemokratiske parti, men vi skulde være socialistiske i vort fagforeningsarbeide.

Naar vi var enige om dette, var det ganske naturligt, at vi begyndte at se os om efter *kampmidler* eller ytringsformer for fagorganisationen som kunde virke revolutionerende paa medlemmenes opfatning. Det kan nemlig ikke la sig negte, at vi i vort arbeide hittil ikke har hatt det tilstrækkelig for øie. Vi har gaat op i det rent reformistiske arbeide inden fagbevægelsen, saa godt som utelukkende hatt vor opmerksomhet rettet paa de nærmestliggende opgaver og ikke paa det som er maalet for selve arbeiderbevægelsen: at kunne faa omskapt samfundsforholdene.

Det spørsmåal som her først og fremst reiser sig, er vor stilling til **tariffene** som gir uttrykk for organisationens kampstilling.

Tariffenes eller overenskomstenes *tidligere* nytte, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det som foreligger for de fagorganiserte arbeidere

idag er: hvordan virker tariffene under de *nuværende* forhold. Det er *det* som har aktualitetens interesse.

Det maa vel indrømmes, at tariffene hadde sin berettigelse i de dage der stod kamp om selve tarifprincippet. Det er altid saa, at saalænge der føres kamp om en ting, har den sin betydning. Men vi er i dette spørsmål kommet over det stadium. Der føres ikke længere nogen egentlig kamp om selve det princip at ha tarif. Det er anerkjendt saagodtsom av alle arbejdskjøpere. Det er nogen halsstarrige igjen som Thams; men det er bare undtagelser. Ellers ønsker de fleste arbejdskjøpere tariffen, fordi de betyr for dem den *arbeidsro*, de sukker saa efter.

Vore betænkeligheter økes, naar vi vet hvorledes tariffene i den sidste tid er blit avfattet. Vi vet, at det smaat om senn er blit indført principer i tariffene som arbeiderne i begyndelsen ikke vilde være med paa, principer som trygger om arbejdskjøpernes eksistens eller hans klasse og samtidig vanskeliggjør stillingen for arbeideren, hindrer ham i at utnytte den gunstige anledning og legger baand paa hans handlefrihet.

Vi kjender bl. a. til de saakaldte „almindelige bestemmelser“ i tariffen hvori det bestemmes, at organiserte arbeidere maa finde sig i at staa sammen med uorganiserte, de som altid er dødvekten og som saadan hindrer vor fremmarsj. Vi maa til og med finde os i at staa sammen med streikebrytere, med forrædere. Vi bindes i 5 lange aar til lønsvilkaar som vi er blit nødt til at akseptere under ugunstige konjunkturer.

Tariffene er saaledes blit mere til beskyttelse for arbejdskjøperen end for arbeideren. Det er da klart, at det her maa en forandring til, saa enten vi kan faa forandret de skriftlige bindende overenskomster slik at de passer efter vore interesser eller søke at faa dem avskaffet.

Før sidste landskongres uttalte de fagorganiserte i Trondhjem sig for at overenskomstene skulde være saa enkle og korte som mulig, helst bare paa 1, ikke over 2 aar. Det var det meste man kunde gaa med til som situationen laa an dengang. Det blev allerede da fremholdt, at maalet burde være at komme bort fra de skriftlige bindende overenskomster. Ser vi imidlertid nærmere paa saken er det klart, som det ogsaa er fremholdt fra ledende hold inden organisationen, at det at faa tariffen paa saa kort tid som 1 eller høiest 2 aar og saa enkle som vi ønsker dem, ikke vil naaes uten gjennom langvarige og haarde kampe med arbejdskjøperne. Det er da spørsmål om vi ikke heller med engang bør gaa til det som vi anser som det heldigste: at faa avskaffet alle de skriftlige bindende overenskomster vi har.

Det vil da sandsynligvis indvendes, at dette vil ødelægge de lovordende forhold paa arbeidspladsen, de love som nu er indarbeidet mellem organisationene og arbejdskjøperne.

Det tror jeg ikke! For der hvor man er gaat til at ophæve de bindende skriftlige overenskomster har man istedetfor faat *anerkjendte arbeidsvilkaar*, anerkjendte paa den maate at fagforeningene har gjort krav paa bestemte løns- og arbeidsvilkaar, mindsteløn, arbeidstidens længde og væsentlige bestemmelser forøvrig. Og saa har man med eller uten forhandlinger faat dem anerkjendt av arbejdskjøperne og arbeidet efter dem. Arbeiderne har derved opnaadd de ordnede forhold som er av betydning for dem og samtidig bibeholdt sin handlefrihet, og de har til enhver tid hat anledning til at benytte den gunstige leilighet til at slaa til, til at tilkjæmpe sig bedre lønsvilkaar.

Men selv om man ikke skulde opnaa disse anerkjendte arbeidsvilkaar er det bedre at staa *uten* skriftlige

bindende overenskomster end at ha slike som vi har faat i det sidste.

Vi har saaledes neppe noget at tape ved at vi gaar glip av tariffene men meget at vinde ved at komme utenfor dem.

Der er ogsaa et andet moment som spiller ind her. Det er den søvndyssende virkning de skriftlige bindende overenskomster har paa arbejderklassen.

Naar en overenskomst er oprettet sies der: nu skal vi benytte tariffperioden til at arbeide og agitere blandt medlemmene. Det gjøres ogsaa, men det er dog en kjendsgjering, at det er uhyre vanskelig at faa tak i den store medlemskær under tariffperioden. Her er det samme forhold tilstede paa det faglige som paa det politiske omraade, at det er vanskelig at faa tak i medlemmene uten at der er et konfliktforhold tilstede mellem arbeidere og kapitalistene. Hvis organisationen nu istedetfor de skriftlige bindende overenskomster stod i et mere direkte og frit forhold til arbeidskjøperne, vilde medlemmene ha langt større opfordring til at være med og delta i arbeidet. Dette vilde igjen spores i selve foreningslivet. Fagforeningene vilde bli kraftigere og mere beredt til at opta kampen mot arbeidskjøperne end nu. Vi vilde faa klassekampen ført ind i selve organisationsarbeidet tilsvarende til den vi nu har paa arbeidspladsen. Der staar vi nu i stadig konfliktforhold til utbytterne, men naar vi kommer til vore organisationer er vi med paa at binde os. Vi fraskriver os i flere aar fremover retten til at kjæmpe mot vore undertrykkere.

Det er et usundt og uværdig forhold som vi maa bort fra. Det er derfor nødvendig at sætte noget ind paa at faa de bindende skriftlige overenskomster avskaffet, saa den klassekamp som føres mellem arbeidere og arbeidskjøpere i det prakti-

ske liv ogsaa kan føres ind i vor kamporganisation.

Men for at fagbevægelsen kan bli kamporganisation i moderne forstand maa alt det som er fremmed for den fjernes, skjæres bort.

Jeg sigter her til

forsikringsvæsenet.

Det kan være at forsikringsvæsenet har gjort sin nytte. Men det er ikke det som foreligger nu her, likesaalitt som forholdet var med hensyn til tariffene. Det vi skal diskutere er spørsmålet om forsikringsvæsenet længere har sin nytte, om det er av den art at det styrker vor organisation og fremmer vore interesser.

Om selve forsikringsvæsenet vet vi, at rent socialistisk set hævder vi, at det ligger utenfor vor organisation. Det er ikke forenlig med arbeiderens syn paa samfundslivet det at gjennemdrive tvangsforsikring, og vi er derfor ogsaa saa konsekvente i vor politiske bevægelse at bekjæmpe statsmagtene, naar de byr os tvangsforsikring, enten det saa er syke-, invalide- eller andre forsikringer. Dette tiltrods for, at der ydes tilskud.

Men allikevel er vi med i tilknytning til vor kamporganisation at bygge op forsikringsinstitutioner som sykekasser, arbeidsledighetskasser osv. Vi er med paa den maate at frita samfundet, stat og kommune, for byrder som dette i virkeligheten er forpligtet til at bære.

Vi tilkjæmper os smaa fordele fra arbeidskjøperne, søker at gjenerobre litt av den mereverdi som er tat fra os, men saa iligner vi os ekstraskatter til lettelse for den besittende klasse som ellers maatte bære en væsentlig del av disse utgifter. Dette er fra socialistisk standpunkt et uriktig princip, selv om det er assurance.

Vi maa derfor kræve, at forsikringsvæsenet fjernes fra fagorganisationen som saadan.

Vil arbeiderne være med og forsikre sig, assurere sig, faar det bli enhver enkelts sak, men det bør ikke knyttes til den kamporganisation vi har, og som vi vil tvinge alle kammerater ind i, og som de maa ind i, for at den helt kan svare til sin hensigt. Vi bør ogsaa her huske, at det forsikringsvæsen vi har indført staar hindrende i veien for en virkelig samvirken mellem de forskjellige forbund.

Under spørsmålet om forandring av organisationsformene, har det nemlig været hævdet med en viss ret, at de forskjelligartede forsikringer vanskeliggjør den naturlige og fri overgang der burde være fra det ene forbund til det andet. Det lægger hindringer iveien for sammenslutning av de forskjellige forbund som naturlig hører sammen i et forbund. Forsikringsvæsenet danner saaledes skranke mellem arbeiderne istedetfor at opelske og fremme solidariteten og samholdet. Av den grund er det naturligt, at de som vil bygge fagforeningene paa et mere revolutionært grundlag maa kræve, at der optages arbeide for at komme væk fra dette „væsen“.

Er vi saa enige om disse to spørsmål, om at faa de skriftlige bindende tariffer avskaffet, og at faa forsikringsvæsenet sloifet, vil det næste vigtige spørsmål bli: hvordan skal man anlægge

kampmidlerne

for at de bedst kan svare til sin hensigt? Her staar vi overfor det positive i selve fagforeningsbevegelsen.

Jeg vil i al korthet faa lov til at peke paa og motivere de kampmidler som er anvist i den resolution som tidligere er vedtat.

Det første som nævnes er det gamle og prøvede kampmiddel *streik*. Der findes mange inden organisationen baade paa den ene og den anden fløi, som mener, at streik er et altfor gammelt kampmiddel. Det

har tapt sin effektivitet og vi bør derfor mindst mulig stole paa det. Jeg kan ikke helt dele den opfatning. Jeg mener, at streik fremdeles er et meget virksomt middel som vil og maa bli brukt, skjønt det kan ikke nægtes, at ogsaa det er avslippet endel paa grund av arbeidskjøpernes organisation, kommunikationenes utvikling og arbeidskjøpernes spekulation i arbeidernes mangel paa solidaritet.

Men hvis streiken paa enkelte omraader ikke er saa effektiv som før, maa det undersøkes om ikke de mangler den lider under, kan utbedres ved arbeidernes egen organisation.

Det der da i første række blir tale om er ikke at indsnævre men at utvide streiken, ved at dra andre virksomheter ind under den. Altsaa at gjøre *sympatistrek*.

Vi vet, at arbeidskjøperne altid vil føre kampen ind paa de punkter hvor vi staar svakest, hvor de lettest kan diktere os fredsvilkaarene.

Mot denne taktik har arbeiderne paa mange steder erklært sympatistrek: det vil si, de har tat andre grupper som har været meget nødvendige i produktionslivet og kastet dem ind i streiken. Kampen er paa denne maate ført over paa nye felter hvor arbeiderne staar sterkere og arbeidskjøperne svakere.

Selvfølgelig er heller ikke sympatistreiken ment som noget universalmiddel, men den er i mange tilfælder meget virksom, naar den bare blir brukt i rette tid. Der maa imidlertid i alle tilfælder handles resolut hvis den skal ha betydning.

Men her i landet har man slaat saagodtsom vrak paa sympatistreiken. Man har ikke anvendt den, hvor den kunde brukes med held. Derfor er det paa tide, at der nu kræves, at den kommer i forgrunden som et av vore viktigste kampmidler.

Foruten streik har vi her i landet gjort nogen mindre forsøk med

et andet kampmiddel, nemlig *bojkot*. Saaledes bojkottet vi engang her i Trondhjem en smørfabrik med meget held. Den blev tilslut nødt til at gaa med paa arbeidernes krav, og det netop paa grund av anvendelsen av dette kampmiddel. Andre forsøk paa bojkot har hat mere eller mindre held med sig. Men det er indlysende, at man specielt i levnetsmiddelbranchen kan gjennomføre meget effektiv bojkot. Arbeiderne er de største forbrukere, og hvis de bare holdt sammen, saa kunde de sulte ut de brancher eller de fabrikker som stiller sig vrangvillige overfororganisationen.

Det som er betingelsen for, at en bojkot skal lykkes, er solidaritet mellem arbeiderne. Men denne maa skapes, og da maa organisationsarbeidet lægges slik an, at netop disse egenskaper hos arbeiderne fremelskes. Men det gjøres ikke ved kinesiske mure, ved opstyking; men ved at arbeiderne smeltes mere sammen og lærer at føle ens.

Skulde ikke nogen av disse midler føre frem, behøver man allikevel ikke at staa hjælpeløse. Der er endnu andre midler at ty til. Et av disse midler er *obstruktion*. Denne er litet kjendt i vort land. Der er saavidt bekjendt bare gjort et mindre tilløp til obstruktion. Det var ved streiken paa Østbanestationen forleden aar i Kristiania. Den var dengang meget virksom. Men obstruktionen er kjendt fra mange steder i utlandet. Den kan iverksættes med størst fordel ved kommunikationsvæsenet, postvæsenet etc. Men for at den ogsaa kan brukes hos os, maa det pekes paa den paa forhaand. Arbeiderne maa indforlives med, at det er et kampmiddel som er brukbart, og de bør ha det for øie.

Men det er mange industrier, hvor obstruktion ikke kan anvendes. Her har man imidlertid et nærbeslægtet kampmiddel som kan brukes, nemlig *sabotage*, som egentlig betyr daarlig arbeide for daarlig betaling.

Det hænder ofte, at arbeiderne taper streiker. De gjør det nu, og de vil komme til at gjøre det under en anden organisationsform og under benyttelse av andre kampmidler. Men om arbeiderne er nødt til at gaa tilbake til fabrikken, verksteden og gruberne, behøver de ikke at oppgi kampen, de kan føre den paa selve arbeidsomraadet saa arbeidskjøperne merker det i fremstillingen av varerne, merker en tydelig demonstrativ avtagen. Det vilde ramme dem paa deres ømmeste punkt: pengepungen, gjøre dem fnysende. De vil kanskje avskedige sine arbeidere, men næste kuld vilde følge solidaritetens bud og benytte paa likesaa demonstrativ maate samme kampmiddel og tilslut vilde arbeidskjøperen ikke ha anden utvei end at indrømme arbeiderne de krav de har stillet. Og produktionen vilde igjen bli normal.

Det er dette kampmiddel som borgerne er saa frygtelig opbragt over og som de betegner som umoralsk. Det er naturlig. De har en levende følelse av, at hvis arbeiderne benytter sig av dette middel, vil arbeidskjøperne i mange tilfælder staa hjælpeløse og være i arbeidernes vold og bli nødt til at gjøre indrømmelser.

Det er forresten ikke bare under eller efter konflikter vi kan gjøre bruk av sabotagen. Vi kan ogsaa utnytte den før en konflikt ved at forlate maskinerne slik som de er saa ikke den første og bedste skruetrækker kan sette dem igang igjen og fortsatte arbeidet.

Likesaa i gruberne, om arbeiderne der undlot at stelle alt i orden før de gik. Forrædere vilde betænke sig to ganger før de tok en streikers plass, selv om de blev budt ganske bra løn. Og hvis de allikevel gik, blev de kanskje brændt paa fingrene saa de husket det, og saa det tjente som avskrækkende eksempel for andre.

Arbeidskjøperne er „moralsk“ indignert over dette kampmiddel, de,

som ikke tar i betænkning at sulte ut sine arbeidere hvis de bare kan fremme sit profitbegjær, ikke tar i betænkning at kaste arbeiderne ut av barakker og rønner, selv om det er midt paa svarte vinteren, ikke tar i betænkning at forfølge de mest aktive organisationsmænd med svarte lister baade i ind- og utland. Det er overfor den slags folk vi skal være rædde for at gripe til de midler vi har. Dette er stakkarslig og feig tale!

Av de grunde som er anført vil De finde det naturlig at man i resolutionen har pekt paa sabotage som et kampmiddel som man bør være opmerksom paa og benytte hvor man tror det kan brukes med held.

Endelig har man *kooperation* blandt de faglige kampmidler. Her tænker man specielt paa kooperationen med sigte paa konflikter. Kooperation som ledes av arbeidere og er under deres fulde kontrol og lagt slik an at den under konflikter kan distribuere varer blandt de streikende, og om det skulde vise sig formaalstjenlig ogsaa overta eller iverksætte produktive foretagender. Skjønt det blir vel en av de ting som senere kommer paa tale.

I første række har man altsaa for øie kooperationen som et kampmiddel under lønskonflikter. Det forutsettes selvfølgelig at arbeiderne stifter sine egne kooperative foreninger eller gaar ind og erobrer de gamle og gjør disse socialistiske i likhet med fagforeningene, saa de virkelig kan bli et ledd i klassekampen.

Der findes selvfølgelig ogsaa andre midler i klassekampen som *politisk aktion* og *ekspropriativ generalstreik*, men de kommer ikke ind under emnet, den foreliggende faglige situation. Jeg skal derfor ikke berøre disse punkter. De er heller ikke berørt i resolutionen.

Denne er forøvrig ikke ment som noget uttømmende som skal gjælde som et program for en længere tid

fremover, men ret og slet ment som en resolution som peker paa de nærliggende spørsmåal paa det faglige omraade.

*

Naar vi har drøftet kampmidlerne er det naturlig at vi ogsaa samtidig kommer ind paa

organisationsformene.

Vi maa derfor ogsaa behandle disse samtidig.

En revolutionær kamporganisation maa kræve at der skapes mere samhold indad og at organisationen gjøres mere elastisk utad.

Grundvolden er selvfølgelig de enkelte avdelinger. Det behøver vi ikke engang at diskutere. Disse bør alle staa tilsluttet en fællesorganisation for det hele land, en organisation som gjøres til fællesnævner, til det centrale.

Forbundene bør være av underordnet betydning.

Det vil være praktisk at dele landsorganisationen i endel departementer svarende til de større industrigræne, altsaa i *industriforbund*. Det vil lette og forenkle arbeidet. Men ikke industriforbund i den forstand at man bare forandrer navnet.

I Sverige holder man nu paa at forkvakle industriforbundsbegrepet. Det er ogsaa al opfordring til at være paa vakt overfor de forslag som vil bli fremlagt hertillands fra ledende fagforeningshold.

Med hensyn til *centralisations-spørsmålet* er som bekjent meningene meget delte. Jeg er av den opfatning at det ikke er formaalstjenlig at lægge magttyngden helt om fra landsorganisationen, centralorganisationen, til lokale samorganisationer. Man maa her regne med den motstander man staar overfor, den sterke centraliserte magt arbeidskjøperne har i sin organisation, likesom vi maa regne med det kampmiddel vi har i sympatistreiken og som

lettet lar sig iverksætte hvor magt-
tyngden til en viss grad er centralisert.

Men trods dette saa mener mange
av os — og den mening faar større
og større tilslutning — at man bør
ha *lokale faglige sammenslutninger*
som organisk led i organisationen,
sammenslutninger som bl. a. har at
vareta den lokale agitation, faar ind-
flydelse paa fastsættelsen av arbeids-
vilkaarene og faar anledning til at
vælge repræsentanter til de faglige
kongresser.

En slik ordning vil vække større
ansvarsfølelse hos de enkelte medlem-
mer. Den vil ogsaa skape mere in-
teresse paa stedet. Dette vil igjen
virke tilbake paa selve organisatio-
nens styrke saaledes at den til enhver
tid kan være mere kampfør og sam-
tidig ogsaa være beredt til at møte
de krav som melder sig.

Nu er der mange som paa den
anden side mener at magt-
tyngden bør helst lægges helt over fra cen-
tralorganisationen til lokale samorga-
nisationer, men disse — i alle fald
de fleste — er klare over at en slik
hodekuls omlægning vilde gripe for-
styrrende ind i selve det organisa-
tionsarbeide vi har og vanskeliggjøre
utnyttelsen av det materiale som er
forhaanden. Derfor er de fleste ogsaa
enige om at det man med rimelighet
kan kræve nu er lokale organisationer
i den form som her er antydnet. Her
kan saaledes begge opfatninger møtes.
Det blir da fremtidens sak under
hensyntagen til den socialøkonomiske
utvikling og til arbeidskjøpernes or-
ganisation at faa utformet denne tanke
videre. Men det nærliggende spørs-
maal og det som det ogsaa er opnaadd
enighet om blandt flertallet paa de
foregaaende møter er, at man kræver
som organisk led i organisationen lo-

kale faglige samorganisationer og paa
det grundlag er det at man skal di-
skutere spørsmaalet.

*

Det er altsaa dette program som
der er blit slik staahei om og som er
blit betegnet som umodent og eks-
perimentalt, ja endog „syndikalistisk.“

Nu vil jeg si, at her er der ikke
først og fremst spørsmaal om dette
er syndikalistisk eller ikke. Men
spørsmaalet er om dette program, de
punkter det omhandler, er av betydning
for arbeiderne i deres klassekamp.
Vil det fremme deres interesser og
styrke deres organisation? Det er
hovedsaken. Siden kan man sette
hvilket bumerke man vil paa det.
Det er reaktionens gamle vaaben dette
først at faa sat et „farlig“ stempel
paa en ting for paa den maate at
skade den. Det er en appel til for-
dommen og dumheten hos menneskene,
som socialister ialfald burde holde sig
for god til.

Jeg haaber at dette møte ikke lar
sig forvirre av noget slikt. Det vilde
ikke somme sig for organiserte, in-
teresserte arbeidere. Enten det kaldes
syndikalisme, trade unionisme eller
fagbevægelse, saa er det ikke det det
kommer an paa, men selve indholdet.
Hver enkelt sak og alle saker set
i sammenheng er det som her skal
bedømmes og tages standpunkt til.

Vi maa huske at der ogsaa er
utvikling indenfor vor egen leir, in-
den vor egen bevægelse, ikke bare
utad. Utviklingen skaper stadig nye
krav etterhvert som de gamle er
løst. Og vi maa se til at holde
skridt med utviklingen. For av det
avhenger vort motstandskraft og
styrke utadtil og sidst men ikke
mindst vor bevægelses enighet indadtil.